

[Inger Gautier Schmit.]
 Ordning med Teateret, hvor Ansvar for Økonomi, Administration og Kunst ligger i de samme Hænder, en Ordning, hvor Kunstnerne faar Lejlighed til at udfolde deres bedste Kunst, og hvor der værnes om en høj Standard baade med Hensyn til Valg af og Udførelse af scenisk Kunst, saaledes at det kongelige Teater ogsaa i Fremtiden maa blive det førende Teater, det Teater, hvor Traditionen holdes højt i Ære til Højnelse af al scenisk Kunst i vort Land og til Højnelse af Kulturen i vort Folk. Lykkes dette Forsøg ikke, maa Staten træde tilbage og fratage Teatret sin Støtte, saadan som det faar den nu, og lade Teatret gaa over i Privatdrift med en efter den Tids Forhold passende Statsstøtte.

J. Oskar Andersen: Den Lov, der blev gennemført i Fjor om Radiobygningen og Dobbeltscenen, skulde sikre Tilvejebringelsen af forsvarlige ydre Forhold ved det kongelige Teater ved dels at muliggøre en Opretholdelse af de tre Kunstarter paa samme Scene, dels at billiggøre Driften gennem en Forbedring af de rumlige og tekniske Forhold ved Teatret. Derimod blev der ikke truffet nogen Ordning med Hensyn til de indre Forhold, saaledes at Forpligtelserne for det kongelige Teater som national Scene, som Kulturfaktor, som man plejer at sige, blev fastlagt og dets Styre ordnet paa en sikker og god Maade.

Heller ikke blev Statens Forpligtelser med Hensyn til det økonomiske overfor disse to Scener paa nogen Maade fastslaaet, skønt der jo, som det blev fremhævet fra adskillige Sider, var den tilstrækkelige Anledning til ved den Lejlighed netop at tage dette Spørgsmaal op til en endelig Afgørelse, idet det var ganske klart, at den enestaaende Stilling, som det kongelige Teater hidtil har haft, og som ogsaa blev paatalt af den sidste ærede Taler: at det uden videre kan sende Regningerne for Underskuddet til Regeringen og forde dem betalt, uden at der foreligger nogen som helst Bevilling fra Rigsdagens Side, var ganske uholdbar.

Det er overhovedet den Slags Udgifter ad libitum, som der hidtil har været Tale om for det kongelige Teater, og som kommer saa stærkt frem især gennem den Beregning, som findes paa Bagsiden af Lovforslaget. Vi finder dér en Opgørelse over Forstrækningerne, som det kaldes, hvorefter disse er naaet op til 13 Mill. Kr. — som Ministeren bemærkede i sin Forelæggelsestale, maa de nu regnes at være ca. 15 Mill. Kr. Det er

Summer, som i høj Grad maner til, at der træffes en forstandig Ordning.

Den forrige Undervisningsminister; Hr. Byskov, forelagde paa min indtrængende Opfordring i det Udvalg, der drøftede Lovforslaget om Dobbeltscenen, en Plan til et ny Styre ved det kongelige Teater; men inden Loven blev vedtaget, var der ikke foretaget noget som helst for at faa dette Styre fastlagt; der var ingen Ordning truffet. Udvalgets Majoritet viste sig i Virkeligheden at være en Hindring for Gennemførelsen af en saadan Ordning, idet man stadig paaberaabte sig, at nu var det de ydre Forhold, nu var det Bygnings-sagen, der skulde bringes i Orden; medens derimod det andet var noget, som slet ikke vedkom dette.

Jeg tror, der nu er temmelig stor Enighed om, at dette var urigtigt. Nu ser man, at de to Ting hænger meget nøje sammen, og at man i Virkeligheden ikke kan skride til Brugen af denne Dobbeltscene, før man har faaet en Ordning med Hensyn til de indre Forhold.

Heller ikke blev der ved det forrige Lovforslags Behandling foretaget noget som helst Forsøg paa en Ordning med Hensyn til Statens finansielle Forpligtelser overfor denne Dobbeltscene, og jeg har en Mistanke om, at adskillige af de Medlemmer, som her i Rigsdagen stemte for Vedtagelsen af det Projekt, som det Lovforslag gav Udtryk for, i Virkeligheden troede, at naar dette blev gennemført, var de finansielle Forhold dermed ogsaa sikret en passende Ordning; saa vilde Dobbeltscenen være saa fortrinligt indrettet, at Driften af de to Scener i det væsentlige vilde kunne betale sig, eller i hvert Fald vilde Underskuddet blive saa ringe, at Staten ikke vilde være udsat for at skulle bringe disse stadige aarlige Ofre i saa stort Omfang.

Overslagene over Indtægter og Udgifter, som blev forelagt os i Udvalget, gav Udtryk for, at man saa meget lyst paa dette Forhold. Dobbeltscenedriften vilde, mente man, blive billiggjort, og den fremtidige forstandige Udnyttelse af Kræfterne, som er ansat ved disse to Scener; vilde bewirke, at Udgifterne gik saa væsentligt ned, at man kunde vente en virkelig god finansiel Stilling for Dobbeltscenen i Fremtiden. Desuden gjorde man opmærksom paa, hvordan det, som forelaa som Hovedårsag til Misèren ovre paa det kongelige Teater, netop var Pladsmangelen; Kunstnerne kunde ikke komme til, men de brændte ligefrem af Begær efter at yde den største Arbejds-